

AV LG SKOOG
FOTO OLA WESTERBERG

Jeri Emeru

Den första gången jag såg den nya etiopiska löparstjärnan Jeri Emeru var i Umeå, där Jeri sprang ett banlopp på 5000 meter. Jag la märke till att Jeri körde stegringslopp före starten och tänkte att här är en tjej som har sprungit tuffa pass i sina dar. Vilket klipp i steget hon hade!

▶ Jag var där för att titta på min dotter Malin som skulle delta i samma 5000-meterslopp, som ingick i Västerbottens GP. På grund av att så få killar anmält sig fick herrar och damer springa i samma heat. På herrsidan deltog två av Västerbottens bästa löpare, Kristoffer Österlund och Niklas Berglund. När startskottet smällde stack Jeri iväg som ett skott, passerade de första 200 meterna på 31 sekunder och ledde med 40 meter! Hon passerade 400 meter på 67 sekunder och blev upphunnen av herrklungan först efter dryga 600 meter. Måltiden visade 16.34, vilket gör Jeri till en löpare i svensk toppklass.

På väg i bilen till Skellefteå för en intervju med den 21 år unga Jeri Emeru tänker jag på Jeris löpkapacitet: 31 sekunder på de första 200 meterna i ett 5000-meterslopp! På bilstereon sjunger Håkan Hellström: "Man måste dö några gånger för att kunna leva", och jag funderar på om Hellströms tes kan stämma in på Jeri, som inte utan skäl flytt ensam över halva jordklotet till ett främmande och annorlunda land utan någon anhörig som kan ta emot henne. Dessutom, som hårt satsande löpare måste man köra nästan dödligt tuffa pass för att kunna flytta gränserna för hur fort man kan springa.

JAG TRÄFFAR JERI i hennes nya hemstad Skellefteå, där hon bor sen i somras. Hon sökte asyl i Sverige, kom till migrationsverket i Märsta, blev flyttad till Gävle och hamnade till slut alltså i Skellefteå. Jeri berättade för personalen på migrationsverket att hon tyckte om att springa och de gav henne numret till Kent Norström, som är tränare för en löpargrupp i Skellefteå AIK.

Jeri ringde upp Kent, men eftersom hennes kunskaper i engelska och svenska är minst sagt blygsamma sa hon bara:

"Running five kilometers and ten kilometers."

"Va?" sa Kent.

Jeri uppregade: "Running five kilometers and ten kilometers!"

Efter en stunds förvirring förstod Kent vad Jeri ville och lyckades förklara att hon skulle komma till Norrvalla IP klockan tio följande lördagmorgon, och sedan dess är Kent Jeris tränare.

Vi träffas hemma hos Kent, som bjuder på kaffe och bullar. Jeri har inte hunnit lära sig svenska eller engelska än så Kent har kontaktat tolken Alemayehu Dibaba för min intervju. När jag träffar Alemayehu och Kent så förstår jag att Jeri hamnat i rätta händer. De är två lugna och trevliga män som dessutom fattar vad löpning handlar om.

Jag har massor av frågor till denna fascinerande tjej som jag har framför mig, men innan intervjun börjar visar jag henne ett exemplar av Runner's World och förklarar att tidningen har över 80 000 läsare per nummer. Hon bläddrar och hajar till då hon ser en bild på världsmästaren på maraton, etiopiern Haile Gebrselassie.

Du chockade oss alla i din första tävling, Kågeluffen på tio kilometer, när du pressade Kristoffer Österlund ända in i mål. Hur tänkte du i det loppet?

– Jag visste ingenting om hur bra löparna var, men jag tyckte det var konstigt att herrar och damer sprang tillsammans. Jag bestämde mig att göra en bra tid och inte bry om de andra löparna.

Du fortsatte att förvåna oss i ett 5000-meterslopp någon vecka senare då du öppnade på 31 sekunder de första 200 meterna, hur lyckades du med det?

– Jag ville göra en bra tid och var jätteladdad. Sen har jag sprungit mycket ända sen jag var liten och är van att köra hårt. Men lite nervös blev jag kanske när jag såg killen med TV-kameran. Faktum är att jag faktiskt hade hoppats göra en ännu bättre tid.

Ser du skillnader på hur vi tränar i Sverige mot hur ni tränar i Etiopien?

– Ni springer mer på asfalt i Sverige och tränar färre antal pass per vecka. I Etiopien tränade jag tre pass om dagen de tre första dagarna i veckan, två pass om dagen de tre följande

dagarna och ett pass på söndagen. Dessutom tror jag att vi etiopier är mer fokuserade under träningspasset än svenska löpare är. Under träningspasset fokuserar jag bara på den löpning som är här och nu.

Vilken är din förklaring till att Etiopien har så många bra löpare?

– Vi springer mycket redan som barn. Vi lägger helt enkelt ner många timmar på löpning.

Har du något favoritpass som du längtar till?

– Alla pass är roliga. Jag tycker alltid att det är skoj att springa. (Här flickar Kent in att 5 x 1200 meter i Vitbergsterrängen är en liten favorit.)

Har du något hatpass – något pass som du inte längtar till?

Jeri tittar på mig som jag vore galen.

– Nej, alla pass är roliga, förtydligar hon för den till synes trögfattade reportern.

Hur ser en normal träningsdag ut för dig här i Skellefteå?

– I somras sprang jag två gånger om dagen, men därefter vilade jag. Nu går jag i skolan och då kliver jag upp klockan sex på morgonen och springer i 40–60 minuter. Sen blir det skola och läxor, och så ytterligare ett löppass på kvällen. Innan jag går och lägger mig lyssnar jag lite på musik eller tittar på någon film. Ibland blir det lite för lite vila eftersom jag sover i en sal med sex andra personer.

Har du några andra intressen förutom löpningen?

– Jag tycker om att lyssna på musik och se film på fritiden, men jag skulle vilja jobba med att träna barn och ungdomar.

Vad tycker du om den svenska maten? Får du i dig tillräckligt med hänsyn till träningen?

– Jag blev väldigt förvånad när jag förstod att ni äter både hästkött och griskött. Kent har också visat mig surströmming. Det luktade inte gott, säger hon och rynkar liet på näsan.

– Jag äter blandat – en del av den svenska maten, men också en del etiopisk mat som går att köpa här i Sverige.

JAG UNDRAR SÅ klart hur Jeri som vuxit upp under Afrikas heta sol upplever det svenska klimatet och Jeri berättar hur hon väntade på att det skulle bli mörkt så att hon kunde gå och lägga sig. Men i Skellefteå blir det inte mörkt på sommaren så det blev några nätter utan sömn innan hon vande sig.

Kent berättar om när höstens första is la sig som en tunn, hal hinna över marken ett par veckor före intervjun. Han hade förväntat sig att Jeri skulle halka runt ungefär som Bambi på hal is Disneyklassikern, men Jeri hade till hans förvåning inga problem med det hala underlaget.

– Vi sprang en tio-kilometerrunda längs Skellefteälven och Jeri sprang hur lätt och avslappnat som helst, trots ishalkan.

– Det är som att springa i sand, förklarar Jeri. Då måste man också vara avslappnad och ha ett lätt steg.

Jag nickar eftertänksamt. Två så olika underlag, men samma löpteknik. Intressant. Sedan frågar jag om vilka framtidsdrömmar Jeri har beträffande löpningen.

– Jag vill förbättra mig på favoritdistanserna 5000 meter och 10 000 meter. Sen skulle jag vilja göra bättre tider än de bästa damerna i Sverige, och en dag få delta i Olympiska Spelen. Jag vill bli en stjärna – träna och tävla med de bästa.

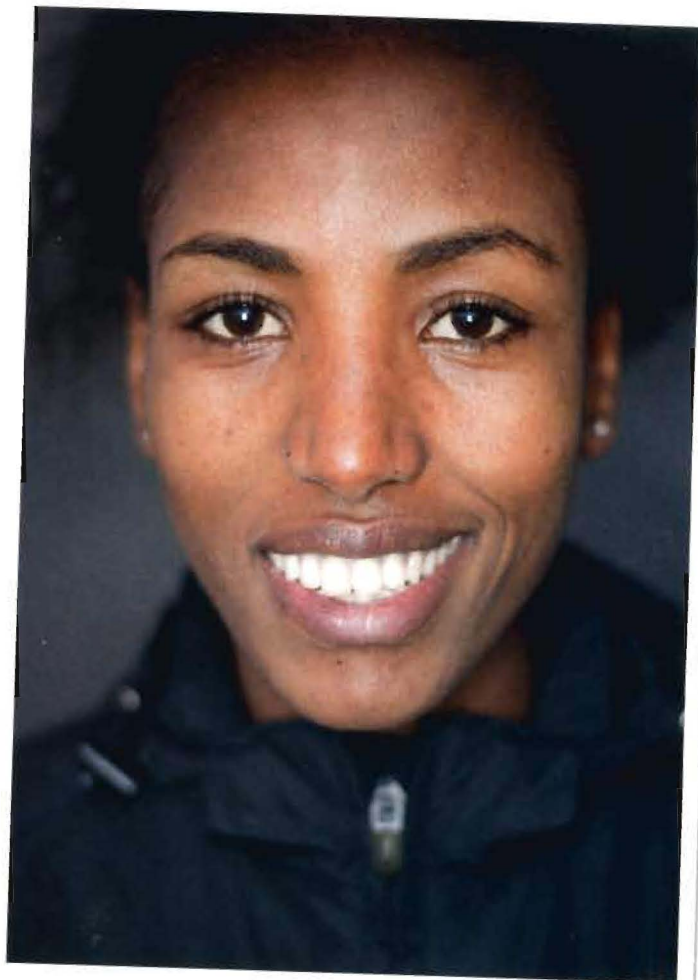
JERI HAR LEVT under mycket svåra förhållanden och hennes nuvarande livssituation är inte vad man kan kalla optimal. Hennes målsättning är att träna och bli bäst, vilket hon hoppas kunna göra och bli i Skellefteå. Annars kan hon tänka sig att flytta. Det finns inte så mycket som binder henne till just Skellefteå. Hon har inga föräldrar eller andra släktingar. Hennes hem är en flyktingförläggning, där hon delar sovsal med sex främmande människor. Jeri beklagar sig inte, men det kan inte vara lätt. Jeris klubb, Skellefteå AIK, jobbar hårt för att ordna sponsorer och förbättra hennes livsvillkor, och Jeri hoppas på att få uppehållstillstånd och få fortsätta lära sig svenska och engelska.

Jag frågar henne vilka råd hon vill ge till en svensk tjej som vill satsa på löpning, och nämner min dotter Malin, som i år har växlat från att spela fotboll i division ett till att börja löpa seriöst. Jeri spaltar upp fem punkter:

- Fokusera på varje pass och genomför det på ett bra sätt.
- Satsa tid på träningen.
- Ha tydliga mål.
- Våga pressa dig på träning och bli trött.
- Vila, ät och sov mycket.

INNAN VI SKILJS åt visar Kent ett filmklipp från Youtube som heter "Bekele song – Anbessa" Filmen handlar om 10 000-metersfinalen i Aten 2004 och den respekt och vördnad som Bekele känner för sin landsman Haile Gebrselassie.

Haile har varit skadad och är inte i den världsrekord-form han varit så han hänger inte riktigt med i tempot. Hans landsmän Bekele och Sihine försöker vänta in honom, men är samtidigt

Jeri Emeru

FÖDD: 1989

FÖDELSEORT: Arisi Negele (220 km från Addis Ababa).

FAMILJ: Mor och far är döda. Hon har syskon, men dem har hon aldrig träffat.

KLUBB: Skellefteå AIK

PERSONREKORD: 5000 m: 16.24, 10 000 m: 34.34, kvartsmaraton/10.5 km: 35.12

TRÄNARE: Kent Norström

oroliga för att nån av kenyanerna ska sticka. I slutet av finalen lyckas den etiopiska trion ta en trippelseger med Bekele som vinnare, Haile som tvåa och med Sihine på tredje plats. Sången till klippet heter Anbessa, som betyder lejon, och framförs av Etiopiens störste artist, Tedros Kassahun. Detta klipp brukar Kent och Jeri titta på ofta för att få inspiration.

Jag hoppas denna fina, starka flicka och talang kan få sponsorer och hjälp med sin sociala situation och att hon ska få starta upp på nytt här i Sverige. Vi behöver starka kvinnor och förebilder och Jeri skulle bli en utmärkt ungdomsledare vid sidan av sin egen löparkarriär.

Jag imponeras också av Kents drivkraft, hur han orkar och hinner med heltidsjobb, familj och sitt tränaruppdrag, som innebär att han tre gånger i veckan tränar 25 löpare i åldrarna 20–67 år och ovanpå det nu också är Jeris tränare. Vi norrlänningar är bra, och vi kommer att få se och höra mer om Jeri Emeru från Skellefteå AIK.